

[Bording.]

vanskeligere ved at indse Nødvendigheden af at medtage saa mange Paragraffer for at opnaa det tilsigtede Formaal, er jeg alligevel tilbøjelig til at mene, at jeg har forstaaet Lovforslaget rigtigt, naar jeg siger, at Hovedformaalet er at lette Akkordordningen i Landbruget. Formaalet søges først og fremmest naaet ved Pantegældens Overførelse til den løse Gælds Regler, ved Moratorium og ved saakaldte Akkordlaan.

Hvis denne min Opfattelse er rigtig, er vi fra vor Side ikke uenige med Forslagsstillerne. Lovforslaget falder i ikke ringe Grad sammen med Forslag og Ønsker, vi gentagende har fremsat her i Tinget. Man mener, at den Pantegæld, der overstiger Ejendommens virkelige Værdi, og som er stiftet under den lave Krone, i mange Tilfælde er en Hindring for at opnaa en forstandig Akkord. Dette er jeg for mit Vedkommende enig i er rigtigt, og man bør derfor søge at gennemføre Foranstaltninger, som kan gøre det lettere at opnaa Akkord. Ligeledes er vi enige i, at der bør udstedes Moratorium overfor den Gæld, der er stiftet i samme Periode, under den lave Krone, og som i mange Tilfælde har til Følge, at Landmænd uden rimelig Grund jages fra Ejendommene, fordi de ikke kan indfri deres Forpligtelser med Hensyn til Opsigelse og Udbetaling af Laan, som er stiftet i den Periode.

Med Hensyn til Akkordlaanene vil jeg gerne sige, ikke mindst overfor det ærede Medlem (Kr. Kristensen), der talte paa Partiet Venstres Vegne, og som for et Øjeblik siden fordømte de foreslaaede Bestemmelser meget stærkt, at der ganske vist i Fjor blev gennemført en Lov, hvorefter Staten giver saadanne Akkordlaan, men før Loven blev vedtaget, blev det netop fra vor Side og fra radikal Side udtalt, at Loven i den Skikkelse, den fik, ikke vilde kunne faa nogen Betydning. Naar man gaar den Vej at lade Banker og Sparekasser, der først og fremmest varetager deres egne Kunders Interesser, administrere de Laan, Staten giver til de kriseramte Landboere, og nedsætter Bankernes og Sparekassernes Fortjeneste til et Minimum i Forhold til, hvad de ellers faar for at administrere, vil det efter vor Opfattelse ingen Betydning faa. Og Tiden har desværre givet os Ret, Loven har vistnok slet ingen Betydning haft.

Men herfra og til at sige, at Staten overhovedet slet ingen Akkordlaan skal

give til kriseramte Landboere, er der et stort Spring. I de sønderjydske Landsdele har vi Erfaring for, at en tilfredsstillende Ordning kan gennemføres, idet de sønderjydske Laanekasser har bistaaet med Udlaan til Opnaaelse af Akkord, der har haft meget god Virkning Syd for Kongeaaen. Hvis Villien var til Stede fra den højtærede Regerings Side, vil jeg derfor fremdes mene, at en saadan Lov ogsaa maatte kunne udnyttes Nord for Kongeaaen.

Jeg forstaaer af de Udtalelser, der er faldet fra den højtærede Landbrugsminister og fra det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne, at der heller ikke i Aar kan ventes Tilslutning til Lovforslaget. Jeg forstaaer, at Modstanden mod et Lovforslag af denne Art — fra vor Side er der ogsaa tidligere fremsat Forslag, som falder ret nøje sammen med det foreliggende — er større i Aar end i Fjor, og jeg forstaaer ogsaa i nogen Grad hvorfor; det kan jo ikke nægtes, at Kriseforslag ikke gennem mange Aar kan vedblive at være de samme. Naar man i Aar tør tage Bladet mere fra Munden og udtale sig mere fordommende om Lovforslaget end i Fjor, forstaaer jeg, det skyldes de opadgaaende Konjunkturer i Landbruget, den gode Høst, Mund- og Klovesygens forsvindende Virkning, Ting, der alt sammen betyder Fremgang for Landbrugets Økonomi; alt dette gør, at man tør gaa stærkere mod Forslag, der tilsigter at hjælpe kriseramte Landbrugere. Man kan fra den Side have nogen Ret i, at Lovforslaget ikke er saa nødvendigt i Aar som tidligere, idet det er givet, at naar der er gaaet en hel Mængde Landboere fallit, trukket bort fra deres Ejendomme, fordi de ikke er blevet hjulpet, bliver det færre, Lovforslaget kan hjælpe, end hvis det var blevet gennemført i Fjor.

Men det er jo slet ikke Forslagsstillerens Skyld og heller ikke mit Partis Skyld, men det er den højtærede Stats- og Landbrugsministers Skyld og de to Partiers, som støtter ham; thi det er dem, der har forpasset Tiden og ikke har gennemført disse Kriseforanstaltninger, da Tiden var til det, den Gang Krisen begyndte, og da den var paa sit højeste, og da disse Foranstaltninger vilde have haft overordentlig stor Betydning. Thi naar den højtærede Landbrugsminister nu gentog det, som han tidligere har sagt, at det ikke er nogen Gældskrise, Landbruget er inde i, men en Rentabilitetskrise, og vil bevise det ved at sige, at der er visse Udgiftsposter, der er for høje, idet de ikke